

Sygn. akt II AKa 192/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSA Dorota Wróblewska

Sędziowie: SSA Mirosław Cop (spr.)

SSO del. Leszek Mering

Protokolant: stażysta Aleksandra Urbanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Dariusza Kuberskiego

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2013 r.

sprawy

Ł. D.

oskarżonego z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 223 k.k. i art. 160 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 30 listopada 2012 r., sygn. akt II K 18/12

I. uchyla zaskarżony wyrok w pkt. 1 i 3 oraz w pkt. 11 w części dotyczącej oskarżonego Ł. D. oraz na mocy art. 435 k.p.k. w całości wobec oskarżonego A. G. i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Słupsku do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na mocy art. 63 §1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu Ł. D. w pkt. 2 kary pozbawienia wolności zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 grudnia 2009 r. do dnia 21 grudnia 2009 r.;

IV. wymierza oskarżonemu Ł. D. opłatę w kwocie 360 złotych za obie instancje oraz zwalnia go z obowiązku uiszczenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

1. **Ł. D.** został oskarżony o to, że:

I. w okresie od sierpnia 2009r. do dnia 16 grudnia 2009r. w C., działając wspólnie z ustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu i wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy:

- w sierpniu 2009r. w C. dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających w postaci kokainy w nieustalonej ilości, która została przesłana w paczce z terytorium Wielkiej Brytanii, będącej państwem członkowskim Unii Europejskiej, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

- w dniu 16 grudnia 2009r. w C. usiłował dokonać wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających w znacznej ilości w postaci 16,05 grama kokainy, to jest co najmniej 80 porcji dilerskich która została przesłana w paczce z terytorium Wielkiej Brytanii, będącej państwem członkowskim Unii Europejskiej, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na czynności podjęte przez funkcjonariuszy Policji,

tj. o czyn z art. 55 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w dniu 16 grudnia 2009r. w C., działając w krótkich odstępach czasu i wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podczas wykonywania czynności służbowych przez funkcjonariuszy (...), używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci samochodu marki M. nr rej. (...), dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza Policji A. W., w ten sposób, że będąc kierowcą w/w pojazdu gwałtownie ruszył i pociągnął za samochodem tegoż funkcjonariusza, który podczas próby otwarcia tegoż pojazdu trzymał klamkę drzwi od strony kierowcy, uderzając go przy tym samochodem w prawy bok, a także jadąc tymże pojazdem w kierunku funkcjonariusza Policji R. S. naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym R. S. uniknął uderzenia przez nadjeżdżający samochód, gdyż uskoczył przed nim w prawą stronę,

tj. o czyn z art. 223 k.k. i art. 160 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

2. A. G. został oskarżony o to, że:

III. w okresie od sierpnia 2009 r. do dnia 16 grudnia 2009 r. w C., działając wspólnie z ustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu i wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy:

- w sierpniu 2009r. w C., chcąc aby Ł. G. i Ł. D. dokonali czynów zabronionych, pomógł Ł. G. w wewnątrzspółnotowej dostawie środków odurzających w postaci kokainy w nieustalonej ilości, przesłanej w paczce z terytorium Wielkiej Brytanii, będącej państwem członkowskim Unii Europejskiej, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którą odebrał, a następnie, poprzez przekazanie Ł. D. tychże środków odurzających, pomógł jemu w wewnątrzspółnotowym nabyciu kokainy w nieustalonej ilości,

- w grudniu 2009r. w C., chcąc aby Ł. G. i Ł. D. dokonali czynów zabronionych, pomógł Ł. G. w wewnątrzspółnotowej dostawie środków odurzających w znacznej ilości w postaci 16,05 grama kokainy, to jest co najmniej 80 porcji dilerskich, przesłanej w paczce z terytorium Wielkiej Brytanii, będącej państwem członkowskim Unii Europejskiej, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którą odebrał następnie w dniu 16 grudnia 2009r. usiłował pomóc Ł. D. w wewnątrzspółnotowym nabyciu tychże środków odurzających, poprzez przekazanie jemu 16,05 grama kokainy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na czynności podjęte przez funkcjonariuszy Policji,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

3. G. R. został oskarżony o to, że:

IV. w okresie od dnia 16 do dnia 18 grudnia 2009r. w C., wbrew przepisom ustawy, w piwnicy bloku przy ul. (...), w którym zamieszkiwał, posiadał znaczne ilości środków odurzających w postaci kokainy w ilości 16,05 grama, to jest co najmniej 80 porcji dilerskich,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Słupsku wyrokiem z dnia 30 listopada 2012 roku, sygn. akt II K 18/12 :

1. uznał oskarżonego Ł. D. za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2009r. do 16 grudnia 2009r. w C., działając wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających w postaci kokainy w ten sposób, że:

a) w sierpniu 2009r. przejął za pośrednictwem A. G. przesłaną na adres tego ostatniego drogą pocztową z terytorium Wielkiej Brytanii kokainę w nieustalonej ilości uiszczając za nią zapłatę w kwocie co najmniej 150 euro,

b) w dniu 16 grudnia 2009r. przejął za pośrednictwem A. G. przesłaną na adres tego ostatniego drogą pocztową z terytorium Wielkiej Brytanii kokainę w znacznej ilości 16,05 grama, za którą ustalona osoba miała dokonać w jego imieniu zapłaty na terytorium tego kraju w kwocie odpowiadającej 4.000. zł.,

to jest popełnienia przestępstwa z 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. i za to na podstawie art.55 ust. 3 cytowanej ustawy skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz wymierza mu 130 stawek dziennych grzywny przyjmując wartość stawki na 50 zł.,

2. uznał oskarżonego Ł. D. za winnego tego, że dnia 16 grudnia 2009r. w C., celem zmuszenia funkcjonariuszy Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania osób, użył wobec nich przemocy w ten sposób, że ruszył kierowanym przez siebie samochodem osobowym marki M. w kierunku R. S., któremu udało się odskoczyć unikając w ten sposób najechania, a jednocześnie szarpnął trzymającego klamkę drzwi od strony kierowcy A. W. co skutkowało uderzeniem przez niego o wspomniany pojazd, czym naraził wyżej wymienionych pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, to jest popełnienia przestępstwa z art.224 § 2 k.k. w zw. z art.160 § 1 k.k. w zw. z art.1 § 2 k.k. i za to, na podstawie art.224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności,

3. na mocy art.85 k.k. i art.86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego Ł. D. w punktach 1 i 2 kary pozbawienia wolności orzekając w ich miejsce karę łączną 3lat pozbawienia wolności, na poczet której, na podstawie art.63 § 1 k.k. zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 16 do 21 grudnia 2009r.,

4. uznał oskarżonego A. G. za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2009 r. do 16 grudnia 2009 r. w C., działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających w postaci kokainy w ten sposób, że:

a) w sierpniu 2009r. przejął przesłaną na jego adres drogą pocztową przez ustaloną osobę z terytorium Wielkiej Brytanii kokainę w nieustalonej ilości, po czym przekazał ją Ł. D. odbierając od niego zapłatę dla dostawcy w kwocie co najmniej 150 euro,

b) w dniu 16 grudnia 2009r. przejął przesłaną na jego adres drogą pocztową z terytorium Wielkiej Brytanii kokainę w znacznej ilości 16,05 grama, za którą ustalona osoba miała zapłacić na terenie tego kraju sumę odpowiadającą kwocie 4.000. zł., po czym przekazał ten środek odurzający Ł. D.,

to jest popełnienia przestępstwa z 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. i za to na podstawie art.55 ust. 3 cytowanej ustawy w zw. z art.60 § 3 i 5 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz wymierza mu 50 stawek dziennych grzywny przyjmując wartość stawki na 20 złotych,

5. na podstawie art.69 § 1 i 2 k.k., art.70 § 2 k.k. i art.73 § 2 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. G. kary pozbawienia wolności na okres próby lat 3 oddając go na okres próby pod dozór kuratora sądowego,

6. na mocy art.63 § 1 k.k. zaliczył na poczet wymierzonej oskarżonemu A. G. kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 17 do 18 grudnia 2009r.,

7. uznał oskarżonego G. R. za winnego zarzucanego mu czynu, to jest popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art.62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie, na mocy art.69 § 1 i 2 k.k. i art.70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat,

8. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu G. R. 80 stawek dziennych grzywny przyjmując wartość stawki na 15 złotych,

9. na mocy art.63 § 1 k.k. zaliczył na poczet wymierzonej oskarżonemu G. R. kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 17 do 18 grudnia 2009r.,

10. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego wymienionego w aktach sprawy na karcie 192 pod pozycją 8,

11. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu według zasad słuszności, w tym opłaty w wysokości:

a) od Ł. D. 1700 zł.,

b) od A. G. 380 zł.,

c) od G. R. 420 zł..

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego Ł. D., zaskarżając go w całości odnośnie w/w oskarżonego.

Na podstawie art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 k.p.k., art. 201 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k., poprzez niesłuszne oddalenie wniosku obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłego z zakresu badań fizyko - chemicznych, co naruszyło zasadę bezpośredniości oraz prawo oskarżonego do obrony i zadawania pytań biegłym, jak też w efekcie doprowadziło do zaniechania jednoznacznego ustalenia kwestii, czy ilość narkotyku w postaci kokainy, jaka została zabezpieczona w toku postępowania stanowi znaczną ilość w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii;
- obrazę prawa materialnego, to jest art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk poprzez jego błędną wykładnię w zakresie przypisanego Ł. D. czynu opisanego w pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku, polegającą na ustaleniu, iż doszło do realizacji jego znamion w postaci „znacznej ilości”, podczas gdy ilość możliwych do utworzenia jednorazowych dawek pozwalających odurzenie się osoby uzależnionej prowadzi do wniosku, iż nie zostało zrealizowane znamię znacznej ilości;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść w zakresie przypisanego Ł. D. czynu opisanego w pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku polegający na ustaleniu, iż oskarżony ten dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia kokainy podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności treść zeznań A. G., wyjaśnienia Ł. D., zamiar i wola oskarżonego, brak dowodów

miejsca nadania przesyłek, brak ustalenia miejsca pochodzenia zabezpieczonej kokainy prowadzą do wniosku przeciwnego, w szczególności do nie dających się usunąć wątpliwości w tym zakresie;

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, to jest art. 424 § 1 pkt. 112 k.p.k. i art. 424§2 k.p.k. polegającą na zaniechaniu wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyjaśnienia podstawy prawnej oraz tego, na jakich dowodach sąd się oparł oraz jakie okoliczności miał na względzie przyjmując działanie wspólnie i w porozumieniu Ł. D. z innymi ustalonymi osobami w zakresie przypisanego Ł. D. czynu opisanego w pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść w zakresie przypisanego Ł. D. czynu opisanego w pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku polegający na ustaleniu, iż oskarżony ten przejął za pośrednictwem A. G. przesłaną na adres tego ostatniego kokainę, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności treść zeznań A. G., wyjaśnienia Ł. D. oraz czynności faktyczne w sprawie prowadzą do wniosku przeciwnego;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść w zakresie przypisanego Ł. D. czynu opisanego w pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku, polegający na ustaleniu, iż w przypadku Ł. D. nie zachodzą warunki dla zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, podczas gdy okoliczności zdarzenia, ilość środków oraz warunki i właściwości oskarżonego prowadzą do wniosku przeciwnego;
- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k., w zakresie przypisanego Ł. D. czynu opisanego w pkt. 2 części dyspozytywnej wyroku, poprzez ocenę, bez uwzględnienia wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania, jak też z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, zeznań świadków K. A., E. K., R. S., A. W., R. O., a także wyjaśnień A. G. i Ł. D. i w efekcie uznanie, iż Ł. D. użył przemocy w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej, podczas gdy treść kwestionowanych zeznań w zestawieniu wyjaśnieniami oskarżonych, zabezpieczonymi nagraniami rozmów, okolicznościami zdarzenia i jego przebiegiem prowadzą do wniosku odmiennego, a w szczególności do powstania nie dających się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego i jego świadomości w chwili zdarzenia co do tożsamości osób usiłujących go zatrzymać.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku odnośnie oskarżonego Ł. D. w całości i przekazanie sprawy dla Sądu I instancji celem ponownego rozpoznania, względnie uniewinnienie oskarżonego od popełnienia obu zarzucanych mu czynów.

Sad Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. D., co do zarzutu wskazanego w tirecie trzecim jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie a w związku z tym, że problematyka przedstawiona w tym zarzucie apelacji dotyczy w takiej samej mierze skazanego A. G., na podstawie art.435 k.p.k. niezbędnym stało się dokonanie korekty zaskarżonego wyroku także na rzecz skazanego.

Postanowieniem z dn. 10 lutego 2012 r. w sprawie V Ds 3/12 Prokurator Okręgowy w S., na podstawie art.34§3 k.p.k. wyłączył do odrębnego prowadzenia postępowania przygotowawczego, sprawę A. G., Ł. D., G. R., prowadzonego dotychczas w sprawie podejrzanych Ł. G., A. G., Ł. D., G. R., stwierdzając że łączność przedmiotowa sprawy, zachowaniem Ł. G. została przerwana a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający dla wykazania sprawstwa (także pomocnictwa) pozostałym podejrzany.

Wniesionym w dn. 27 lutego 2012r. aktem oskarżenia Prokurator Okręgowy w S. postawił m.in. Ł. D. zarzut popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 1 w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej ustawa) przy zastosowaniu art.11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz A. G. tożsamy zarzut w postaci zjawiskowej pomocnictwa. W jego uzasadnieniu wywiódł, że wewnątrzspółnotowej dostawy w rozumieniu art. 4 pkt. 32 ustawy, środka odurzającego – kokainy - dokonał z L., przebywający w tej miejscowości (na terenie Wielkiej

Brytanii) od 2003 r. Ł. D. (patrz, str. 4 aktu oskarżenia). Nie zgromadzono w rozpoznawanej sprawie co do jego osoby materiału dowodowego.

Według zarzutów aktu oskarżenia, co już opisano, wewnątrzspółnotowego nabycia- w rozumieniu art. 4 pkt.33 ustawy dokonać miał Ł. D. a pomocnictwa do jego dokonania udzielił A. G.. Ostatecznie w zaskarżonym wyroku Sąd Okręgowy w Słupsku (dalej sad a quo) przyjął wobec oskarżonych, iż działając, co istotne wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami w warunkach o których mowa w art. 12 k.k. dokonali wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających.

Na tle tak zredagowanego wyводу (podobne stanowisko zajął prokurator), łączność pomiędzy zachowaniami z jednej strony ustalonej osoby (Ł. G.) oraz z drugiej A. G. i Ł. D. miałyby się jawić jako wyraźna.

Zagadnienie to, obecnie, sąd odwoławczy jedynie sygnalizuje dla potrzeb wykazania celowości zastosowanego rozstrzygnięcia z art.435 k.p.k.

Potwierdzenie przez sąd a quo słuszności zapatrywania prawnego wyrażonego przez prokuratora a przedstawionego wyżej miało taki skutek, że sąd ten, przy wiedzy na temat rozumienia znamion tak wewnątrzspółnotowej dostawy oraz nabycia przejął na siebie obowiązek wykazania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający dla realizacji w sprawie (i nie wymaga żadnego uzupełnienia dla oceny zachowań oskarżonych mających realizować znamiona przestępstwa - wewnątrzspółnotowe nabycie) prawdy materialnej.

Prowadząc ocenę tego właśnie zagadnienia, słusznie, zdaniem sądu odwoławczego, we wskazanym wyżej zarzucie zwraca uwagę apelujący iż co do zachowania z miesiąca grudnia 2009 r., brak jest w sprawie dostatecznego materiału dowodowego dla wykazania, że oskarżeni A. G. oraz Ł. D. dokonali wewnątrzspółnotowego nabycia środka odurzającego. W dalszej kolejności sąd odwoławczy, z urzędu (wobec braku uchybień zgłoszonych w środku odwoławczym) wypowie się co do zachowania z miesiąca sierpnia 2009r.

Zauważa apelujący, że wywód sądu a quo na temat realizacji przez oskarżonych znamion przestępstwa wewnątrzspółnotowego nabycia, wyprowadzony został nie z samej treści środka(ów) dowodowego (ych), ale samodzielnego wniosku tego sądu o treści środka(ów) dowodowego (ych).

Spostrzeżenie to jest słuszne. Tak właśnie w rozpoznawanym przedmiocie postąpił sąd a quo.

Wymaga wskazania, że wyprowadzanie wniosków z materiału dowodowego (dowodów) po przeprowadzeniu jego oceny jest powinnością sądu orzekającego. Oceniać musi jednak dowody (środki dowodowe).To powinno być podstawą w procesie myślowym sądu orzekającego.

Treści środka dowodowego przekazanego przez źródło dowodowe nie można modyfikować własnymi rozważaniami zwłaszcza wtedy gdy wniosek wyprowadzony z tej analizy wydaje się być jedynie możliwy (jeden z możliwych, nie wykluczający jednak zaistnienia z równym prawdopodobieństwem innych, także możliwych do zaistnienia) nie zaś kategoriyczny.

In concreto wywód sądu a quo potwierdzający świadomość A. G. co do omawianego znamienia oparty został na przekonaniu (wyobrażeniu) oskarżonego, iż paczka musiała nadejść z Wielkiej Brytanii, bo o tym, **że prześle mu paczkę informował go jego brat**. Tyle tylko ujawnił ten oskarżony. Innych dowodów w tym przypadku jest brak. Wnioskowanie o tym, że paczkę tą przysłał z tego kraju bo w nim w tamtym czasie miał przebywać jest oparte na możliwości, iż rzeczywiście taki stan rzecz mógł mieć miejsce.

Odnośnie wykazania świadomości co do tego znamienia przez oskarżonego Ł. D. sąd a quo wykorzystał te z wyjaśnień w których wskazywał, że chciał dokonać zakupu na własne potrzeby środków odurzających i dla jego realizacji utrzymywał kontakt z przebywającym w tym kraju P. S., który miał wydatkować na jego rzecz pieniądze w walucie angielskiej, równoważnej kwocie 4000 PLN.

Tyle tylko ujawnił (jako dowód) z kolei ten oskarżony. Wniosek z oceny tych wyjaśnień jako element składowy rozważań zaprezentował sąd a quo na str.16 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, wskazując że dowodzi on świadomości oskarżonego o pochodzeniu środka odurzającego z Wielkiej Brytanii.

Podsumowując tą część rozważań należy stwierdzić, że dla wykazania zrealizowania przez oskarżonych znamion przestępstwa z art. 55 ust.1 oraz 3 ustawy sąd a quo wykorzystał nie treść środków dowodowych, lecz własne wnioskowanie, wyprowadzone z tych środków, przy czym wnioski te rozpatrywane w znaczeniu ich zaistnienia można jedynie uznawać za możliwe (prawdopodobne).

Dla wykazania zawinienia, przy wnioskowaniu z dowodów pochodnych, niezbędne jest osiągnięcie i wyprowadzenie jednego (nie dopuszczającego alternatywy) kategorycznego stanowiska. Wówczas dopiero w procesie dowodzenia będzie można utrzymywać, że orzeczenie z zachowaniem tych reguł wydane respektuje zasadę prawdy materialnej. Jak wykazano, wyrok sądu a quo co do zachowania oskarżonych z miesiąca grudnia 2009r. powyższego nie respektuje. Stwierdzając, że co do rozstrzygnięć z pkt. 1 oraz 4 zaskarżonego wyroku sąd a quo procedował z obrazą art. 2 § 2 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego sąd odwoławczy podjął decyzję o uchyleniu wyroku odnośnie tych rozstrzygnięć. Uchylenie ich rzutowało bezpośrednio na potrzebę uchylenia kolejnych:

- odnośnie oskarżonego Ł. D.,z pkt z pkt. 3 oraz 11;

- odnośnie oskarżonego A G. z pkt. 4 -6 oraz 11.

Stwierdzenie obrazy art. 2 § 2 k.p.k. było powodem, zgodnie z art. 436 k.p.k. do ograniczenia rozpoznania środka odwoławczego do w/w zarzutu . Rozpoznanie pozostałych dotyczących tego rozstrzygnięcia byłoby przedwczesne.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy zasadniczym zadaniem sądu ją rozpoznającą będzie ponowne przeprowadzenie w całości postępowania dowodowego co do istoty sprawy. Celowe jest zwłaszcza przesłuchanie w charakterze świadka, po uprzedzeniu o treści art. 183 k.p.k. Ł. G., na okoliczności przesyłania paczek (w miesiącu sierpniu oraz grudniu 2009r.) a zwłaszcza z jakiego miejsca były wysyłane oraz jakiego rodzaju narkotyki (środek odurzający czy substancja psychotropowa) o jakiej wadze zostały umieszczone w paczkach adresowanych do A. G..

Przeprowadzenie tego dowodu jest obecnie możliwe, zważywszy że Ł. G. został zatrzymany i na podstawie Europejskiego Nakazu Aresztowania wystawionego przez Sąd Okręgowy w Słupsku do którego dyspozycji zostanie przekazany.

Prawidłowe jest rozstrzygnięcie sądu a quo przedstawione w pkt. 2 wyroku.

Celem uporządkowania wyводу, sąd odwoławczy pragnie jedynie przypomnieć, że typ zachowania oskarżonego, opisanego w pkt. 2 wyroku w porównaniu z już omówionym był od niego zupełnie odmienny, chociaż nie można nie zauważać, że to zachowanie oskarżonego mogło stanowić jego dalszą konsekwencję, pierwotną natomiast było zapobieżenie przeprowadzenia z udziałem oskarżonego przez funkcjonariuszy (...) czynności służbowych. Ta uwaga na temat typu czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu Ł. D. nieprawomocnym wyrokiem, jego zdaniem pozwala mu już na przeprowadzenie rozważań co do zasadności zgłoszonego w tirecie 7 apelacji, zarzutu. Odczytując zapis jego treści można się zorientować, że dotyczy on sfery decyzyjnej sądu a quo, gdyż zdaniem apelującego prawidłowa ocena dowodów w sprawie powinna doprowadzić ten sąd do wniosku, że oskarżony nie wyczerpał zachowaniem znamion przypisanego mu czynu.

Zdaniem apelującego, błędne stanowisko sądu a quo, zostało wywołane pominięciem okoliczności mających w sprawie istotne znaczenie dowodowe, „naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego, naruszeniem zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonych” ,co skutkowało błędnym uznaniem, że oskarżony użył przemocy w celu zmuszenia funkcjonariuszy policji do zaniechania prawnej czynności służbowej, podczas gdy w rzeczywistości (tak tylko, prawidłowo odczytując, interpretować można intencje apelującego) pozostawał w błędzie, zakładając, iż może być zatrzymywany przez osoby, które nie były funkcjonariuszami policji, co

dokumentować ma ostatecznie, przeprowadzona wówczas przez oskarżonego rozmowa telefoniczna, treść której jego zdaniem jest powodem by uznawać, że w sprawie zaistniała wątpliwość, którą sąd a quo rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego. Przytoczenie praktycznie in extenso treści zarzutu i najważniejszych uwag uzasadnienia apelacji miało na celu ukazanie, jaka problematyka procesowa (także z zakresu błędów w ustaleniach stanu faktycznego) stanowiła przedmiot zainteresowania apelującego.

Z uwagi na taką konstrukcję zarzutu (niezwykle szeroką w treści) sąd odwoławczy zmuszony był, prezentując rozważania sukcesywnie się do nich odnosić.

Autor apelacji, który zgłasza uchybienie mające dowodzić, że sąd w rozważaniach pominął istotne okoliczności dowodowe mające mieć znaczenia dla podstawy wyroku powinien mieć świadomość znaczenia takiego uchybienia. Takiemu zapisowi muszą towarzyszyć, zwłaszcza w uzasadnieniu rozważania na temat tych pominiętych właśnie okoliczności. Gdy takich jest brak, co ma miejsce w rozpoznawanej sprawie (powyższe sąd odwoławczy stwierdza z urzędu), pozwala mu stwierdzić, że zgłoszenie takiego uchybienia stanowi zwyczajne nadużycie słowa, co w konsekwencji nakazuje uznawać je za oczywiście bezzasadne. Kolejne uchybienia prezentowane tym zarzutem dotyczą elementów, określających zasadę swobodnej oceny dowodów. Na tym gruncie najbardziej istotne znaczenie odgrywiają wnioski jakie zostały przez sąd orzekający wyprowadzone z treści środków dowodowych. Te wnioski, stawiając zarzut obraży art. 7 k.p.k. powinien kwestionować apelujący, wykazując, że dokonana ocena materiału dowodowego nie może być uznana za swobodną. Tego apelujący także nie czyni. Wnioski wynikające z oceny zeznań świadków K. A., E. K., R. S., A. W., którą przeprowadził sąd a quo, jednoznacznie przeczą tezie apelującego. Dlaczego miałyby być błędne tego sąd odwoławczy nie potrafi zrozumieć. Nie prowadzi dyskusji na ten temat apelujący, mimo zgłoszenia uchybienia, co uprawnia twierdzenie, iż jest ono oczywiście bezzasadne. Kolejnym argumentem mającym przemawiać za zasadnością zarzutu jest zdaniem apelującego dowolna ocena wyjaśnień oskarżonych A. G. i Ł. D. w znaczeniu (zwłaszcza w świetle uwagi apelacji dotyczącej treści rozmowy telefonicznej przeprowadzonej przez Ł. D. z ojcem), iż Ł. D. pozostawał w błędzie co do faktu, iż osobami usiłującymi zatrzymać prowadzony przez niego samochód nie byli funkcjonariusze policji. Także i to uchybienie musi zostać uznane za oczywiście niesłuszne. Przede wszystkim z wyjaśnień A. G. jednoznacznie wynika, że miał świadomość, że usiłują zatrzymać ich właśnie funkcjonariusze policji. Ta wypowiedź oskarżonego rozpatrywana w powiązaniu z miejscem, sytuacją w jakiej miało dojść do zatrzymania samochodu prowadzonego przez Ł. D. oraz łącząc to z zeznaniami wyżej cytowanych świadków, jednoznacznie jawi się, że oskarżonemu błąd co do faktu nie towarzyszył.

Z tego powodu omawianego zarzutu apelacji nie można było uwzględnić. To było powodem utrzymania w mocy rozstrzygnięcia z pkt. 2 zaskarżonego wyroku, dzieląc ocenę prawną zachowania oskarżonego (pkt. II), co pozwoliło z kolei na zaliczenie na poczet wymierzonej oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie od dn.16 grudnia 2009r. do dn. 21 grudnia 2009r.

Zakres zaskarżenia apelacji skłonił sąd odwoławczy do zbadania zasadności rozstrzygnięcia dotyczącego wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Rozstrzygnięcie to uznać należy za prawidłowe i w pełni sprawiedliwe. Spośród dyrektyw sądowego wymiaru kary wymienionych przez sąd a quo zaakceptowania wymaga karygodność popełnionego przez oskarżonego przestępstwa.

Z tych powodów, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, zwalniając oskarżonego od wydatków za postępowanie odwoławcze, obciążając go opłatą w kwocie 360 zł.